

opvejes ved de betydelige Fordele baade for Parten og for Retsplejen, der opnaas ved et mere alsidigt rekruteret Korps af Advokater.

Det er efter vor Mening afgjort uheldigt, at Proceduren for Landets højeste Ret, der jo i meget bliver vejledende for de øvrige Domstole, varetages af en lille Kreds af Mænd alle tilhørende Hovedstaden¹⁾ og nogenlunde de samme sociale og økonomiske Interessessfærer.

Under Behandlingen af den norske Procesreform udtalte daværende Højesteretsadvokat, nuværende Højesteretsdommer *Schjelderup* i en Artikel i Tidsskrift for Retsvidenskab 1926 (Hæfte 3—4 Pag. 336).

„En naturlig følge av, at man bare faar en ankeinstans, bør det være, at parthenes saksførere ved førsteinstans faar adgang til at møte ogsaa for Højesteret. Undertiden vil deres lokalkjendskab til forholdene komme godt med, og ofte vil det falde billigere for parterne. Men da bør vel næppe eksamenskarakteren laudabilis være en betingelse for adgang til advokatprøven; i stedet kunde der forlanges en længere saksførerpraksis. Resten vil den samtlige procedyre i første instans besørge; likesom den vil fremtvinge større juridiske kundskaber, vil den uvægerlig ogsaa øke vor evne til koncentrert fremstilling“.

Der fremhæves her et saare vigtigt Moment, Lokalkendskabet, der ofte er af uvurderlig Betydning for at stille en Sag og dens Parter i den rigtige Belysning overfor Retten.

Overhovedet mener vi, at man maa vurdere meget højt Betydningen af, at forskelligartede Anskuelser og Temperamenter fører deres Synspunkter frem for Højesteret, og at Parterne dér faar deres Sag talt af en Mand, med hvem de personlig føler sig i nøje Kontakt, i Stedet for, som det nu hyppigt kan ske, at maatte overlade Proceduren til en, der vil være dem aldeles fremmed²⁾.

Naar det i den af et Underudvalgsflertal inden for Retsplejeudvalget under 9. Juni 1928 afgivne Betænkning (Underbilag til Bilag B), hævdes at være et naturligt Krav, at Højesteret selv skal bestemme over, om en Sagfører bør admittes til dens Skranke, og naar der henvises til, at en tilsvarende Beføjelse er indrømmet Landsretterne, saa er dette sidst anførte ikke helt rigtigt.

Landsretten afgør efter en aflagt Prøve, om Kandidaten har udført sine Sager forsvarligt, og den af en Landsret saaledes afsagte Kendelse admitterer Kandidaten ikke blot til den paagældende Landsret men ogsaa til de øvrige Landsretter, derunder Sø- og Handelsretten, der jo er sidestillet med en Landsret. Naar Østre Landsret maa admittes den, der er godkendt af Vestre Landsret, og omvendt (og begge Retter maa admittes den, der er godkendt af den nu nedlagte Søndre Landsret), kan man ikke med Rette tale om en Beføjelse for disse Domstole til at bestemme over, hvem der

1) Forslaget om, at Højesteretssagførerne fremtidig kan have Kontor udenfor København, er ikke tilstrækkeligt til at afhjælpe denne Ulempe. Saalænge Kredsen holdes snævert begrænset, vil det utvivlsomt kun være ganske faa og næppe de mest fremragende, der vil se deres Fordel ved at nedsætte sig udenfor København, og da naturligvis fortrinsvis i de største Provinsbyer.

2) Naar Kredsen holdes saa snævert som 30 à 40, naar det hyppigt forekommer, at to eller tre er i Kompagniskab, naar det endvidere erindres, at den ene Part undertiden har søgt Raad hos flere Højesteretssagfører-Kontorer, inden han finder den, der vil tage Sagen, og at alle de saaledes raadspurgte ikke kan engageres af Modparten, vil allerede som Følge heraf dennes Valg ofte være indskrænket til ganske enkelte, hvortil jo kommer, at det jævnlige Tilfældet, at en hel Række Højesteretssagførere paa Forhaand er udelukkede fra Møde paa Grund af deres Forhold til Sagen og Parterne.